

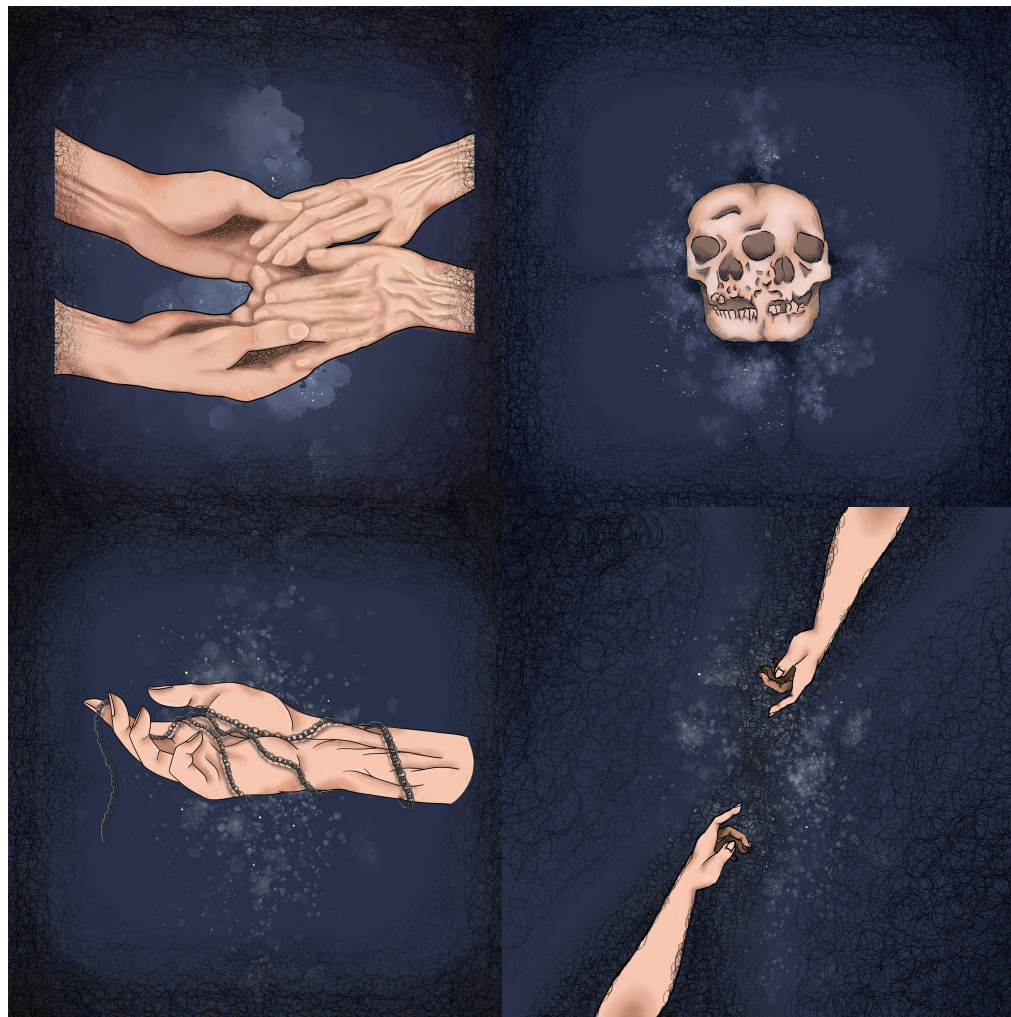
Le deuil

Portfolio

Milla Turunen
Digi / Weegee
Ohjaaja: Nina Sarkima

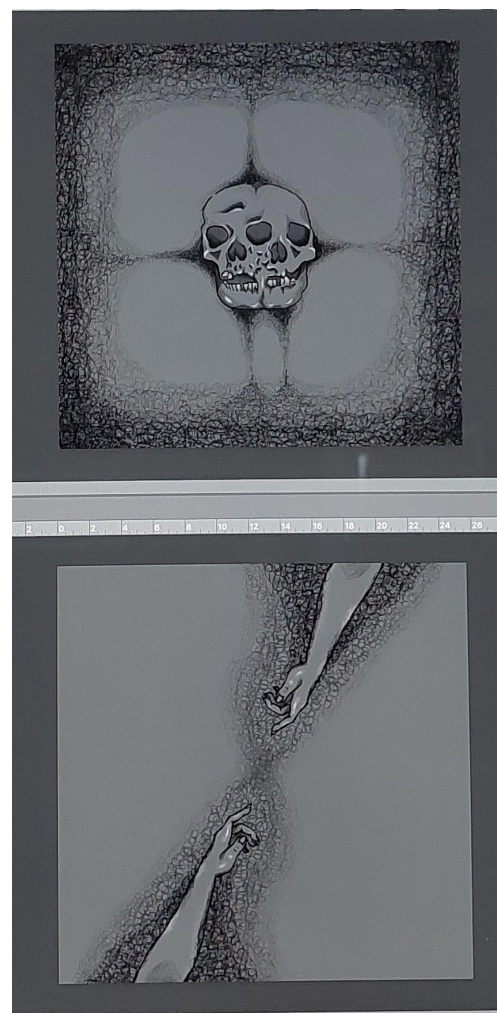

ESPOON KUVATAIDEKOULU
Kuvataiteen perusopetus
Laaja oppimäärä
LOPPUTYÖ 2022

Sisällysluettelo

1. Minusta
2. Idea työn takana
3. Työskentelystä
4. Mitä opin?
5. Nimeäminen
6. Kuinka onnistuin omasta mielestäni
7. Lopputulos ja kiitokset

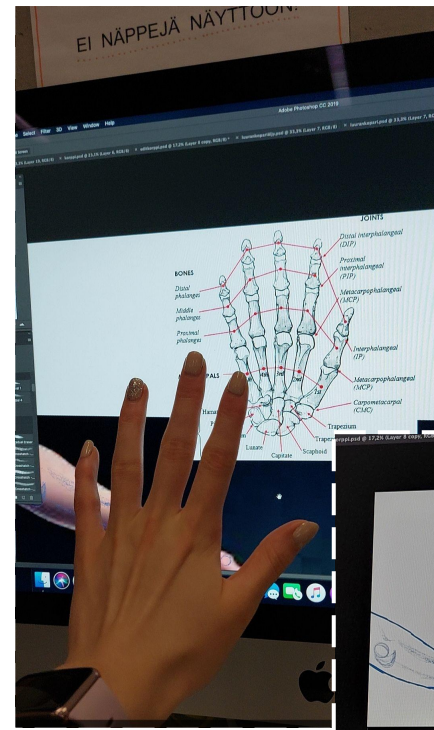
Vaiheessa olevia lopputyöni osia

1. Minusta

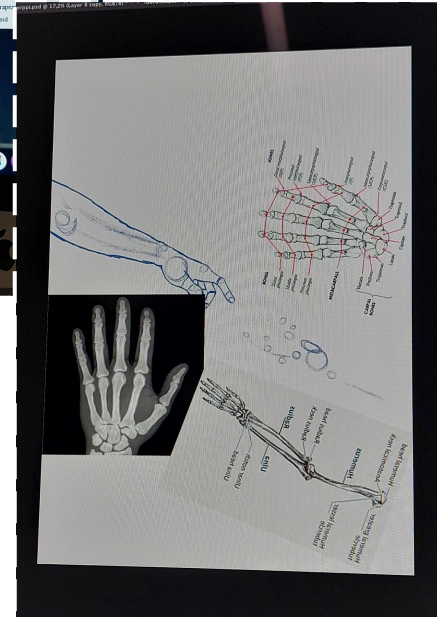
Olen Milla Turunen, Kuninkaantien lukion toisen vuoden opiskelija. Olen aloittanut opintoni vuotta aikaisemmin, jonka ansiosta olen vasta 17-vuotias. Opintoissani olen eniten kiinnostunut ihmisen биологиasta, anatomiasta sekä terveystiedosta, mikä oletettavasti heijastuu myös lopputyöhöni. Koulunkäynnin ulkopuolella huolehdin omasta fyysisestä sekä henkisestä kunnostani urheilemalla kuntosalilla sekä lenkkeilemällä.

Aloitin Espoon kuvataidekoulussa yläasteen puolella, jolloin menin vielä klassisen taiteen kurssille, muistaakseni pima-kurssille. Vaikka pidän paljon myös klassisesta taiteesta, päädyin kuitenkin kyseisen ensimmäisen kurssin jälkeen vaihtamaan digi-linjalle, jossa olenkin pysynyt tähän saakka. Digitaiteen puolelle siirtyessäni olin tehnyt vain sketsejä omalla Samsungin tabletillani ja sen sisältämällä ilmaisohjelmalla, jonka takia en ollut aivan vieras digitaiteseen sukeltaessani, mutta uudet työskentelyalustat herättivät kuitenkin mielenkiintoni hyvin äkkiä: uusissa ohjelmissa oli loputtomasti resursseja ja työkaluja omien ideoiden toteuttamiseen, mikä voi olla jopa hieman häkellyttävää välillä. Täten olen oppinut rajaamaan itseäni usein vain muutamaa suosikkisiveltimeeni, joiden käyttöä työstän jatkuvasti: lopputyön parissa poikkesin hieman säännöstäni, sillä halusin kokeilla jotain uutta ja viedä töitäni kenties hieman tavanomaista pidemmälle.

Mielenkiintoni opinnoissa sekä taiteen parissa onneksi sopivat hyvin yhteen, jonka ansiosta ne myöskin tukevat toisiaan: taide auttaa minua opinnoissani muistamaan esim. ihmisen anatomiaan liittyviä asioita, kun taas opinnoissani oppimani tiedot auttavat minua luomaan mieleni mukaisia teoksia. Mielenkiinnon kohteeni yhdistyivät selvästi myös lopputyössäni, vaikka se ei varsinaisesti ehkä ollutkaan tavoitteeni: olisin voinut tehdä lopputyön myös jostain muusta aiheesta, mutta nopean pohdinnan jälkeen päädyin tulokseen, että anatomia on ehkä kuitenkin minua eniten kiinnostava aihe.

Työskentelyni todella aikaisia vaiheita

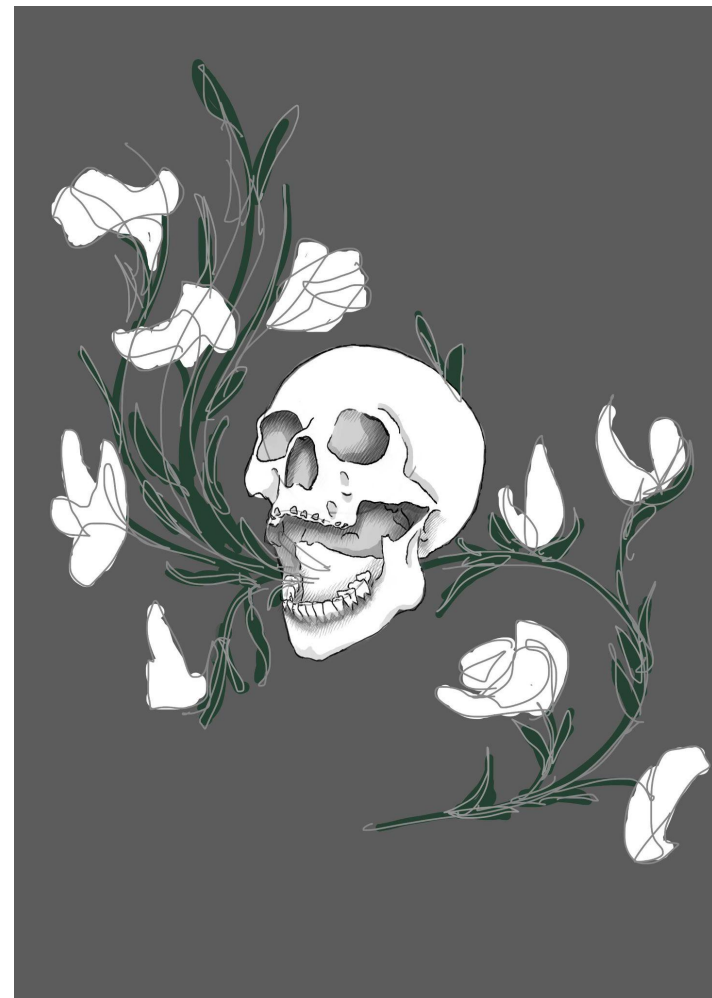
2. Idea työn takana

Kun minulle esiteltiin idea oman lopputyön teosta, innostuin heti. Olen tottunut työskentelemään siten, että inspiraation iskiessä teen jonkinlaisen sketsin: minulla ei useimmiten ole mitään ideaa siitä, aionko tehdä sketsistäni mitään sen erikoisempaa. Samasta syystä lopputyöni koostuu neljästä kappaleesta, joita kaikkia työstin hyvin pitkään erillisinä teoksina. Yksikään tekemistäni sketseistä ei erottunut muista niin merkittävästi, että olisin halunnut jatkaa sitä erillisenä työnä, jonka takia lähdin koostamaan niistä usean työn kokoelman.

Kun aloin ideoimaan lopputyötäni varten, tiesin haluavani sen käsittelevän jollain tavalla ihmisen anatomiaa: tämä aihe kiinnosti minua sekä sketseissäni että opinnoissani, jonka takia se myös inspiroi minua.

Ennen lopputyön aloittamista, sketsini olivat alkaneet keskittymään hyvin pitkälti pääkallojen (ihmisten sekä eläinten) sekä käsien ympärille. Täten erityisesti käsien anatomia oli minulle entuudesta jo jonkin verran tuttu, jonka takia erilaiset asennot kiinnostivat minua lopputyössä.

Taiteen historiasta erityisesti Da Vincin ja Michelangelon teokset liittyen ihmisen anatomiaan ovat olleet hyvin kiinnostavia sekä inspiroivia jo vuosien ajan, jotka varmasti olivat osasyynä siihen, miksi valitsin lopputyöni aiheeksi nimenomaan anatomian. Olen jo peruskoulun kuvataiteen tunneilta saakka ihannoinut etenkin Da Vincin anatomiaa käsitteleviä piirustuksia, jonka takia niitä tuli katseltua netin kautta useampaan otteeseen töitani tehdessä.

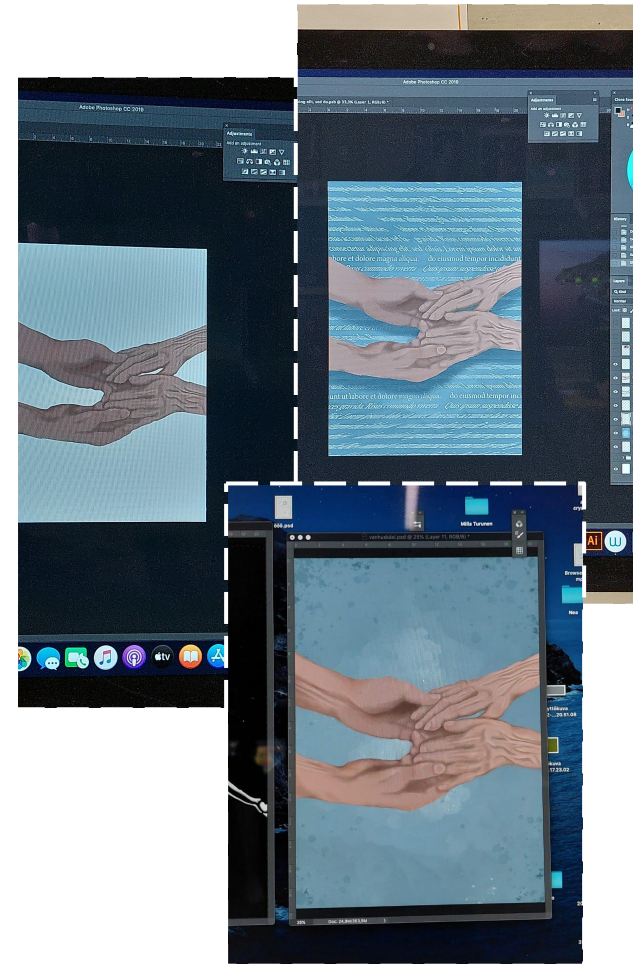
Eräs vaihtoehtoinen sketsi lopputyöhön

3. Työskentelystä

Samanaikaisesti kun työstin viikottain lopputyötäni, valmistauduin terveystiedon ylioppilaskokeeseen. Olin ensikertainen kirjoittaja, sillä olen vasta lukion toisen vuoden opiskelija, jonka takia odotin kirjoituksia hyvin paljon. Tämä tarkoitti sitä, että käsittelin päivittäin opinnoissani jotain ihmiseen liittyvää, kuten sairautta tai mielenterveyden häiriötä, jotka antoivat uusia ideoita potentiaaliselle lopputyölleni.

Terveystiedon samanaikainen opiskelu oli ehdottomasti jonkin verran stressaavaa, mutta se myös paransi kokemustani lopputyötä tehdessä. Minun ei tarvinnut stressata itse lopputyötä, vaan sen teko oli minulle kuin taukoa ja hauskanpitoa opinnoistani, kuten mielestäni lopputyön kuuluisikin olla. Sen sijaan että olisin huolehtinut lopputyön teosta ja sen aikatauluista, otin se täysin omana aikanaani turhia stressaamatta, jonka uskon vaikuttaneen lopputulokseen.

Suhtauduin lopputyöhön suhteellisen rennosti elämäni muiden samanaikaisten tapahtumien ansiosta, joka voi olla osasy sille, miksi minulla ei varsinaista konkreettista suunnitelmaa ollutkaan, jota kohti työskennellä. Mielestäni tapani toimia oli kuitenkin erinomainen, sillä en voinut varsinaisesti stressata sitä, etten ehtisi saada työtäni valmiiksi ajallaan. Vapaampi tapa työskennellä sopi minulle oikein hyvin ja mielestäni lopputulos onnistui.

Versioita yhdestä lopputyö-kokoelmasta päässestä työstä

4. Mitä opin?

Lopputyötä tehdessäni opin lisää itsestäni sekä taiteestani. Opin työtä tehdessäni, etten jaksa välttämättä keskittyä vain yhteen työhön pitkiä ajanjaksoja putkeen: lopputyötä tehdessäni vaihtelin eri sketsien välillä, sekä niiden välillä vaihtelu oli helppoa digitaalisen alustan ansiosta. Työskentely kehitti myös omaa käsitystäni siitä, minkälaista jälkeä haluan tuottaa ja millaisia töitä haluan tehdä. Opettelin sketseissäni käyttämään normaalien käyttämieni siveltimien lisäksi myös erilaisia tekstuuri-siveltimiä sekä sekoittamaan sävyjä keskenään entistä sulavammin.

Koska työstin sketsejä hyvin pitkään erikseen, ne oli lopuksi sidottava yhteen. Toin väripaletit yhteen yksinkertaisesti muuttamalla kontrasteja sekä sävyjä toisiaan vastaaviksi ja muuten työt sitoutuivatkin itsestään jo hyvin yhteen. Opin työskennellessäni paljon väreistä: kun uppouduin työstämään yhtä työtä pidemmäksi aikaa, saatoin uppoutua sen väripalettiin. Havahduin usein ilmiöön, jossa vasta palattuani toisesta työstä, totesin värien olevan todella kuolleet ja välillä jopa ristiriitaiset. Tämänkin takia töiden välillä hyppiminen oli hyödyllistä: aina palatessani johonkin työhön, katsoin sitä hieman eri tavalla ja pääsin muokkaamaan näkemiäni potentiaalisia epäkohtia.

Töitäni katsoessa myös huomaa varmasti, minkälaista tyyliä ja teemaa kohti lähdin aina työskentelemään. Kaikki paitsi yksi lopputyöhöni päätyneistä töistä oli täysin suunnittelematta syntynyt teos, jota olin vain alkanut työstämään hyvin rajun sketsin pohjalta. Jokaista työtä tehdessäni opin myös katsomaan paljon apua oikeista kuvista käsistä, käden rakenteesta, luustosta, pääkallosta sekä elottomista esineistä, kuten ketjusta, joka toimii yhdessä työssä rekvisiittana. Kyseisessä sketsissä ei alunperin ollut koko ketjua, mutta satuin eräällä kuviskerralla pyörittelemään kaulassani roikkunutta ketjua käsissäni, josta sain idean lisätä ketjun työhön. Katsoin jokaisen sketsin kohdalla useita erilaisia mallikuvia sekä 3D-malleja käsistä, sekä tutkin omiani sekä muiden ihmisten käsiä saadakseni parhaan mahdollisen käsityksen siitä, kuinka kaikki jänteet, nivelet, suonet ja jopa ihon tekstuuri asettuu eri ihmisillä hieman eri tavoin.

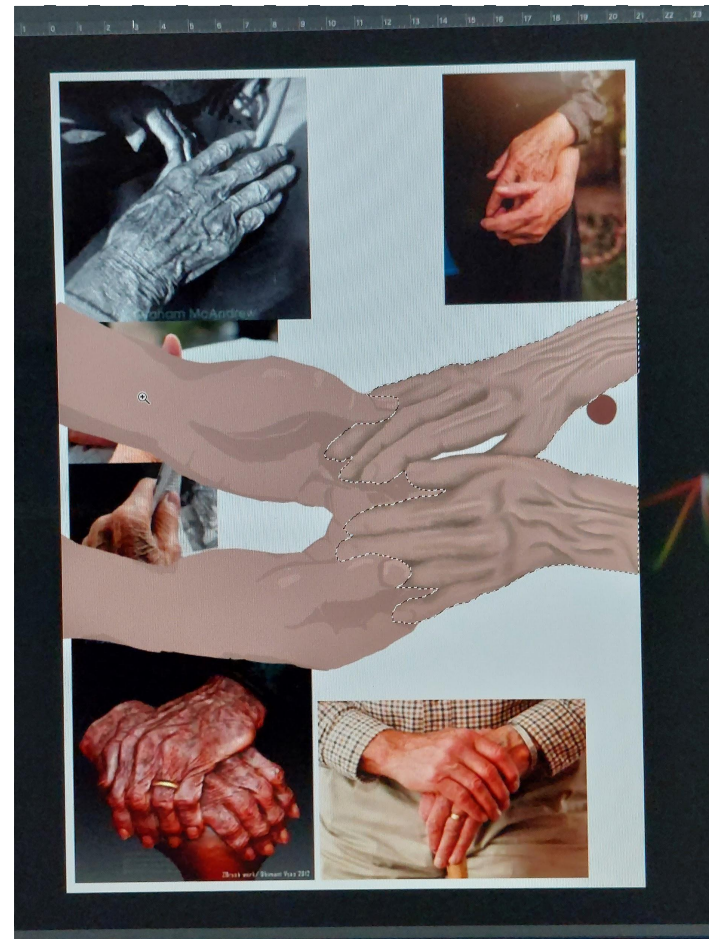

Esimerkkejä istockphoto-kuvista, joista katsoin omien kuvieni lisäksi mallia

5. Nimeäminen

Kun oli aika nimetä töideni kokonaisuus, aivoni löivät todella tyhjää. Olen aina ollut huono nimeämään jopa yksittäisiä tiedostoja tietokoneellani, jonka takia ne usein saavat jonkin omituisen satunnaisten kirjainten yhdistelmän nimekseen. Kokoelmaa nimetessä pyrin miettimään nimeä, joka jotenkin liittyisi kaikkiin neljään osaan. Halusin kuitenkin jättää nimen myös sen verran avoimeksi, jotta jokainen työni näkevä saisi tehdä siitä omat päätelmänsä: en halunnut ohjata katsojaa mihinkään suuntaan tai tunnelmaan nimellä, jotta hänellä olisi koko mielikuvituksensa käytössään jolla tarkastella työtään.

Työskennellessäni lopputyön parissa useiden kuukausien ajan, elämässäni tapahtui useita muutoksia. Tutustuin ihmisiin, menetin ihmisiä, luin tietäni kohti ylioppilaslakkaa sekä opiskelin jopa hetken mielijohteesta ranskaa: täten nimi *Le deuil* sattuu olemaan ranskaa. En ole vielä kovin sujuva ranskassa, mutta pienen sanavaraston, internetin ja perheeni avulla päädyin kyseiseen sanaan, joka kuvaa mielestäni hyvin kaikkia neljää teosta, elämäni teosten luomisen aikana sekä kokonaisuutta.

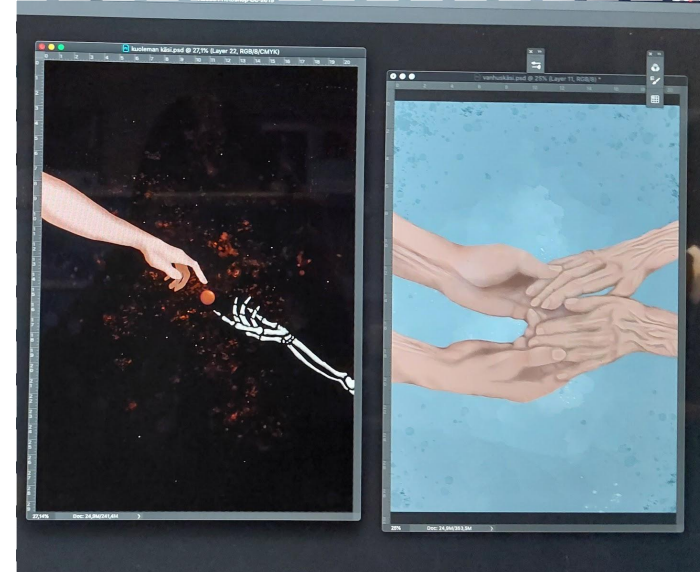
Eräs työhön päässeistä teoksista vielä hyvin alkuvaiheessa

6. Kuinka onnistuin omasta mielestäni?

Olen luonteeltani jonkin verran perfektionisti, jonka takia minun on vaikea tuoda töitä loppuun saakka. Olen myös jonkin verran arka, jonka takia töilläni on tapana jäädä pelkiksi sketseiksi, sillä pelkään pilaavani ne jatkamalla niitä. Mikäli lähdän työstämään jotain työtä pidemmälle, minun on usein vaikea lopettaa sen parissa, sillä näen omissa töissäni aina parantamisen varaa. Tällä kertaa töideni työstäminen loppui siihen, kun en enää keksinyt mitään lisättävää kokonaisuuteen, jonka uskon olevan merkki siitä, ettei lisättävää enää ole.

Omasta puolestani olen tyytyväinen kokoelmaan. Mielestäni työt kehuvat hyvin toisiaan kertoen tietynlaista tarinaa, jonka haluan jättää jokaisen katsojan oman tulkinnan varaan. Olen myös tyytyväinen siitä, kuinka paljon työskentely auttoi minua henkisesti kyseisen ajanjakson aikana: koin paljon henkistä sekä fyysistä räsitystä ja kipua prosessin aikana, jonka takia viikoittainen työn jatkaminen toi arkeen miellyttäviä onnistumisen sekä rentoutumisen hetkiä, mikä varmasti auttoi palautumaan ja antoi myös omaa aikaa miettiä asioita.

Vaikka kyseinen jakso elämästäni ei välttämättä muuten ollut aina kovin miellyttävää, olen kuitenkin tyytyväinen siitä, minkälaisen työn sain tuotettua. Olen ylpeä siitä, että jaksoin tuoda työni loppuun asti ja luoda yhteensopivan kokonaisuuden kaikesta huolimatta. Tällainen pidempiaikainen yhden työn parissa työskentely avasi minua myös uusille ideoille: voisin jatkossakin käyttää pidempiä ajanjaksoja tietyn työn parissa, eikä kaiken tarvitsisi jäädä vain sketsi-vaiheeseen. Kenties oppisin taiteilijanakin jotain uutta, jos pysähtyisin ja hidastaisin tahtiani edes joskus ja jäisin työstämään jotain tiettyä työtä tai kenties jälleen jotain uutta kokonaisuutta.

Vaiheessa olevia ideoita, joista toinen lopulta pääsi mukaan työhön

7. Lopputulos ja kiitokset

Viimeistelin lopputyötäni vielä viimeisillä viikoilla ennen palautusta, kunnes vihdoin totesin, etten osaa enää lisätä siihen mitään. Täten työni saa olla valmis, ja olen yleisesti tyytyväinen tulokseen. Sain lopputyötä tehdessä työstä minua kiinnostavaa aihetta, sekä koin runsaasti onnistumisia työn parissa, jonka takia voin rohkeasti julistaa kokemuksen omasta puolestani varsin menestyksekkääksi.

Kuten useat sitaatit menevät, loppu on aina myös jonkin uuden alku, jonka takia uskon myös lopputyöni lopun olevan jonkin uuden alku. Lopputyön myötä opin itsestäni sekä työskentelystäni, joista oppimaani tulen ehdottomasti hyödyntämään myös jatkossa.

Haluan kiittää kaikkia, jotka ovat olleet osallisina työni teossa: kenties he keskustelivat kanssani aiheista, antoivat palautetta työstäni tai toimivat jopa käsimalleina; kaikki apu on kiitoksen arvoinen ja parantanut lopputyö-kokemustani merkittävästi. Kiitokset myös kaikille, jotka auttoivat minua ideoimaan ja pohtimaan töideni taustoja: muiden näkökulmien kuuleminen auttoi paljon työn edistämisessä sekä toi lisää inspiraatiota.

